

Forhold skabe sig en Nødhjælp for at bekæmpe den Arbejdsløshed, man frygtede vilde kunne indtræde, fordi man ikke havde den Organisation, som findes her i Landet. Det vilde derfor være ganske urigtigt at overføre svenske Erfaringer, der er gjorte paa Grundlag af forholdsvis smaa Vanskeligheder, som om de kunde være afgørende for os.

Ikke desto mindre finder jeg, at man i Sverige har kunnet gennemføre interessante Eksperimenter med Hensyn til Overføring af Arbejdere fra et Fag til et andet, og i det Foredrag, som det ærede Medlem omtalte, har Hr. v. Kock jo særlig henvist til Forsøg paa at føre svenske kvindelige Arbejdere ud til Arbejde i Skovene, noget, som jeg slet ikke er sikker paa vilde passe for vore Forhold. Men fordi man kan fremføre en enkelt Bemærkning fra svensk Side om, at man har kunnet formaa enkelte Bagere og Malere til at hjælpe med til Opførelse af Bygninger, vil man ikke i Almindelighed kunne fremsætte den Paa-stand, at det under en Arbejdsløshed af den ekstraordinære Karakter, som vi har her i Landet, vil være muligt at overføre Arbejdere fra det ene Industrifag til det andet eller ikke-faglærte til faglært Arbejde. Det er deri, vore Vanskeligheder i disse Aar har ligget. Idet vi faktisk ved offentlige Arbejder, iværksatte af Stat eller Kommune, i høj Grad har kunnet skaffe Arbejde til Byggefagenes Arbejdere, er de mægtige Tal, som findes indenfor Arbejdsløsheden, hentede fra de forskellige Industrifag, og Spørgsmaalet om Arbejdernes Overflytning fra det ene Fag til det andet løses ikke ved, at man henviser til, at man sagtens kan gaa fra et Arbejde over til et andet, og at ingen bør være garanteret for altid at have Arbejde i det Fag, han en Gang har paabegyndt. Det er rigtigt, og derfor er heller ikke den ordinære Arbejdsløshedsforsikring indrettet paa dette. Men hele Rigsdagen har været enig om, at vi for Øjeblikket, da vi staar overfor en ekstraordinær Arbejdsløshed, skulde benytte den Organisation, vi havde, og som var naaet til den højeste sociale Udvikling her i Landet, sammenlignet med overhovedet alle andre Lande, som Hjælp. Og nu forekommer det mig, at naar ærede Medlemmer her stadig taler om den ene og den anden Vanskelighed, som er opstaaet paa Grund af den ekstraordinære Arbejdsløsheds Afhjælpning gennem Arbejdsløsheds-kasser, om bristende Kontrol paa den ene eller den anden Maade, om misforstaaet eller urigtig, ja højst skadelig Fortolkning af Reglerne, om direkte Defraudationer, om alt saadant, der er blevet anført, men som dog procent-

vis er ganske ringe i Forhold til den samlede Arbejderklasse under Arbejdsløshedsloven, skal man ikke glemme, hvad det har betydet for vort Samfund i disse vanskelige Aar, at vi her i Landet har kunnet yde Arbejdsløshedsunderstøttelse gennem den saa højt udviklede sociale Institution. Vi er det eneste af de nordiske Lande, der paa Grund af vore særlige Forhold har haft Arbejdsløshedsvanskeligheder hidrørende fra Materiale-mangel, og ærede Medlemmer kan være forvissede om, at hvis vi ikke havde kunnet bringe Hjælp til dem, der led haardt under Arbejdsløshedsnøden gennem Arbejdsløsheds-kassernes vidtforenede Institution, vilde meget i vort Samfund have set anderledes og for hele vort Samfunds Udvikling adskilligt farligere ud, end det for Øjeblikket gør. Hele denne Grundbetragtning forekommer det mig, at man maa fastholde, naar man beskæftiger sig med Revisionen af den tidligere Lov. Vi benytter Arbejdsløsheds-kasseloven og Arbejdsløsheds-kasseinstitutionen i en ekstraordinær Situation, og hvad man benytter den til i dette Øjeblik, er heller ikke, hvad man vilde benytte den til, naar der er normal Afveksling paa Arbejdsmarkedet.

Jeg skal nu tro, at jeg opfatter min Op-gave rigtigt ved denne Lejlighed, naar jeg ikke kommer synderlig stærkt ind paa den Diskussion, der er ført mellem ærede Medlemmer om Loven. Det er jo en Fortsættelse af den Diskussion, der har været ført i Kommissionen, og hvori alle de Standpunkter, der her er udtalte af alle fire Ordførere, ogsaa har fundet Udtryk. Kommissionen har, efter at have hørt alle disse Udtalelser, der selvfølgelig indenfor den er fremsatte i deres Renhed, søgt at naa til en fælles Indstilling. Det er ikke lykkedes. Der er visse Punkter, hvor Meningerne har været afvigende, og Ministeriet har for sit Vedkommende søgt, hvor det formaaede det, at finde en Udvej, der kunde løse Uoverensstemmelserne mellem de forskellige Standpunkter. Jeg tror derfor, at det nu, naar denne Diskussion her genoptages, vil være rigtigt paa nærværende Tidspunkt at holde mig tilbage, idet jeg kun i al Almindelighed skal anføre, at jeg tror ikke, det vilde være klogt at gøre Forsøg paa, hverken at naa til synderlig højere eller synderlig lavere Understøttelse, synderlig anderledes foreslaaede Understøttelser eller synderlig anderledes Kontrol end den, der er foreslaaet gennem Lovforslaget. Forsøg paa at bringe Lovforslaget ud af den Ligevægtstilstand, hvori det for Øjeblikket befinder sig, vilde utvivlsomt fremkalde en